

ELÄMÄN ILTAPÄIVÄ I Jalkani ottivat pitkiä harppauksia ja veivät juoksuun, vaikka en olisi aina jaksanut Mieleni täyttyi unelmista ja käski eteenpäin mutta en tiennyt mihin suuntaan Vein elämäni lennossa en huomannut kun unelmani oli jo olemassa eteenpäin raivaten elämään polkua esteiden ohi ja läpi väsymättä Voimat vähenivät ja seisoin elämäni viidakossa en jaksaa juosta, väsymys pakottaa pysähtymään ei enää unelmia, ei uudisraivaajan raivokkuutta kulkuni hidastuu ja kuljen läpi valottoman metsän pienin askelin kohti tumman tiheyden läpi kurkottavaa aurinkoa Valo - olenko perillä Hiljaisuus olen elossa II Kun eilen heräsin, usva keikkui kosken yllä kuin keijujoukko Aurinko lämmitti ja ilmassa oli vain tuoksu alkavasta syksystä. Tänään sumu peittää maiseman, seitit ovat saaneet kastetta ja ovat kuin pieniä sateenvarjoja mustikan varvuille. Ilma roikkuu - on hiljaista. Syksy ojentaa kättään. Aika on armoton ja kuivat lämpimät aurinkoaamut ovat pian siirtyneet muistin lokeroihin kuin nuoruuteni III Oi, olenhan minä ollut onnellinenkin riemuinnut rakkautta jokaisella solullani värissyt jokaisella lihaksella äänettömällä huudollani kertonut kaikkeuteen minulla on joku toisen ihmisen lämmin keho ja katse ihmisen tuoksu ja kosketus alkukantainen olemisen ihanuus uuden aamun odotus ikuisuuteen kukkiva nuoren luottamus vain hetki ennen pettymystä IV En minä teitä nähnyt ehkä kuulin mutta en jaksanut kuunnella minulla oli niin kiire ja olin niin tärkeä nyt näen ja kuulen aistin ja havaitsen taas kiire - ottaa elämää kiinni paljon ehti pakenemaan ulottuviltani nyt en juokse minä istun tule V Rauha on hiljainen sade tyyneen veden pintaan se on viimeisten lintujen aamulaulua, kun muut ovat jo matkalla ei kiire minnekään tai jostain pois mieleni leijuu ajatusten välissä en halua ottaa mistään kiinni en pohtia suuntaa tai määrää suljen kuoreni ja käperryn kuin linnunpoikanen hetkeä ennen syntymää VI Kuinka olinkaan ärtynyt kun aina huolehdit ja tuomitsitkin – mielestäni sanasi tekivät muistijälkeä vauhdikkaalla matkallani sehän olikin rakkautta ja sinä odotit Äiti, minä tulen VII Kuuntele minua menneisyys minä yritän poimin sinusta hetkiä ja aikaa yritän elää ne paremmin mielessäni olin niin armoton epäonnistumisen kauheus teki sen sinulle en uskaltanut elää ja olla minä ja annoin sen tapahtua on vielä aikaa korjata hyvä vilja haudata mielen mustaksi muuttanut hukkakaura ei vielä tuonen vilja on uuden kylvön aika VIII Lämpö muuttui yössä tuuli ja piiskaava sade viilensi mielen keho värisi viileydestä kuumen kesän kosketuksen ikävästä saappaat kuljettavat metsätietä syksyinen aurinko sinnikkäänä kurkkien tuoksujen tulvatuuli kiehtoo kulkijaa erottelemattomien vivahteiden kylläisyys onnekas on kulkija saa luonnon lahjoja iäti muuttuvia, tuttujen tuulien tuomaa IX elämän kirjaa selatessaan voi kuulla ajan äänen eletyiltä sivuilta aistia aikoja muistaa käännetyt sivut kyynelten jäljet työn tahrimien käsien jäljet kippuraiset sivun reunat epäröinnin merkit uutta sivua kääntäessä onko kirjani paksu vai olenko viimeisillä lehdillä Olisiko kuitenkin aika ottaa uusi, tyhjä kirja aloittaa aivan alusta kirjoittaa kuka olen miettiä jokainen sana haluan kirjoittaa hyvin pienin kirjaimin antaa itselle aikaa ja sivuja elämäni iltapäivä vain minun